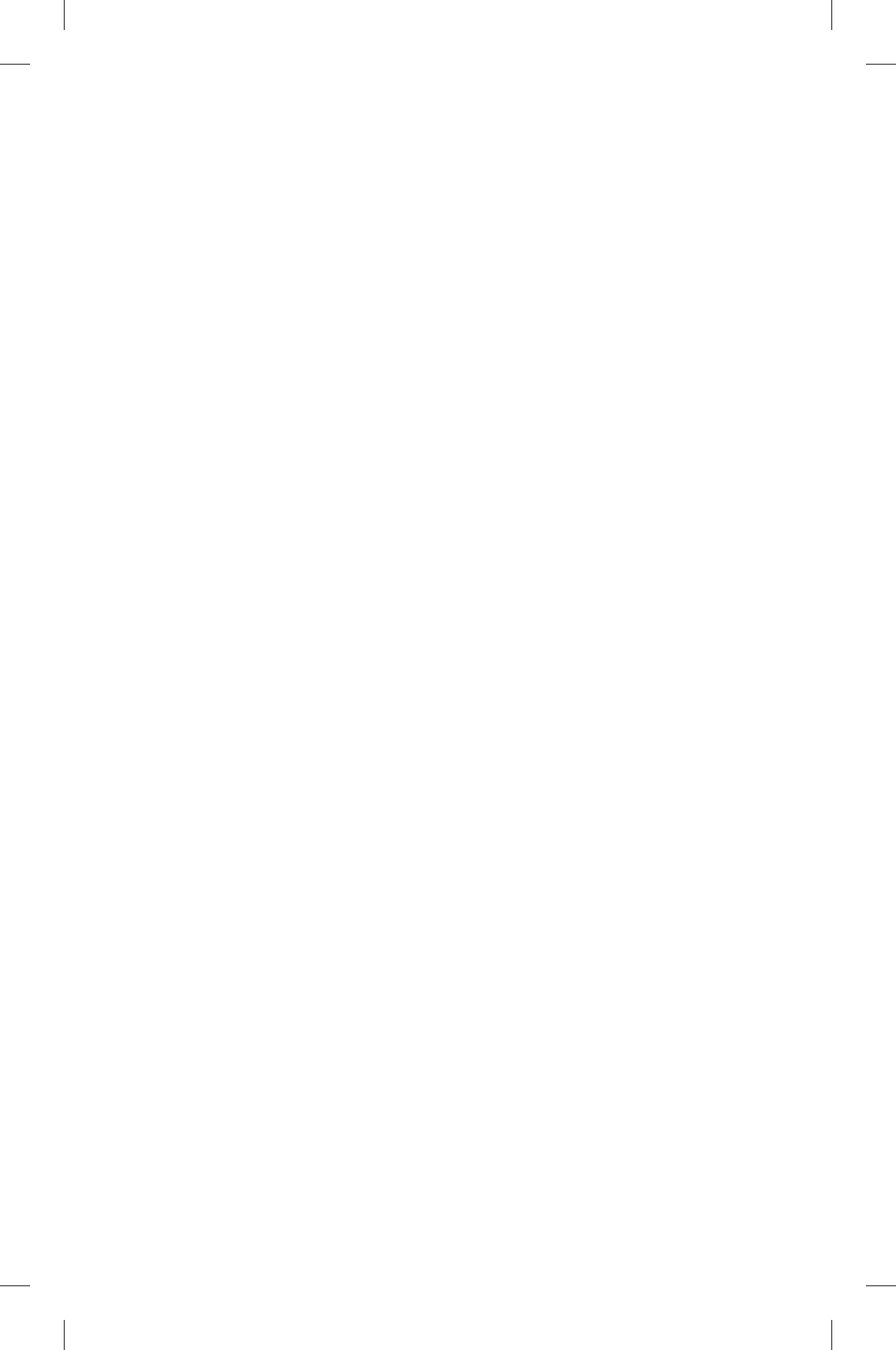

ÄNGLATRÄDET

ÄNGLATRÄDET

LUCINDA RILEY

Översättning: Anna Thuresson

BAZAR FÖRLAG

Tidigare verk av samma författare:

DE SJU SYSTRARNA-SERIEN:

De sju systrarna, 2017
Stormsystem, 2018
Skuggsystem, 2018
Pärssystem, 2019
Månsystem, 2020
Solsystem, 2020
Den saknade system, 2021

ÖVRIG UTGIVNING:

Midnattsrosen, 2017
Fjärilsrummet, 2020

www.bazarforlag.se
info@bazarforlag.se

Originalalets titel: *The Angel Tree*

Tidigare publicerad som *Not Quite an Angel* av Simon & Schuster, 1995

Copyright © Lucinda Edmonds 1995

Reviderad utgåva copyright © Lucinda Riley 2015

Översättning: Anna Thuresson

Utgiven av Bazar Förlag

Sättning: Gyllene Snittet bokformgivning AB

Omslagsdesign: Lotta Mellgren / Ester Stockholm

Omslagsbilder: Vinterträd: Schutterstock, ros i snö: Istock, rosenblad: Istock

Tryck: ScandBook, EU 2021

ISBN 978-91-8006-054-7

Till min syster, Georgia

Julafton 1985

*Marchmont Hall,
Monmouthshire, Wales*

1

DAVID MARCHMONT SNEGLADE på sin passagerare medan han styrde bilen längs den smala vägen. Nu hade det börjat snöa på allvar, så att den redan farligt isiga vägen blev ännu mer riskabel.

”Inte långt kvar nu, Greta, och vi verkar ha hunnit fram i grevens tid. I morgon lär den här vägen vara oframkomlig. Känns något bekant?” frågade han trevande.

Greta vände sig mot honom. Trots hennes femtioåtta år var den elfbensvita hyn fortfarande slät, och de enorma blå ögonen dominerade vad David alltid hade tänkt på som hennes docklika ansikte. Åldern hade inte dämpat färgens intensitet, men ögonen strålade aldrig längre av iver eller ilska. Glimten i dem hade försvunnit för länge sedan, och de förblev lika uttryckslösa och oskuldsfulla som den livlösa porslinsavbild hon påminde om.

”Jag vet att jag bodde här en gång i tiden. Men jag minns det inte, David. Förlåt.”

”Oroa dig inte”, tröstade han henne, väl medveten om hur hon plågades. Hade han kunnat suddas bort den där första ohyggliga, bedrövliga synen av sitt barndomshem efter branden ur sitt *eget* minne – den stickande stanken av förkolnat trä och rök hade bränt sig fast och fanns kvar hos honom än i dag – skulle han säkert ha gjort det. ”Dessutom är ju Marchmont på god väg att återställas.”

”Ja, David, jag vet. Det sa du förra veckan när du kom över

på middag. Jag lagade lammkotletter och vi delade en flaska Sancerre”, sa hon defensivt. ”Du sa att vi skulle bo i själva huset.”

”Just precis”, instämde David lugnt, väl införstådd med att Greta hade ett konstant behov av att återge exakta detaljer från den senaste tiden, även om det förflutna innan olyckan var otillgängligt för henne. Medan han navigerade längs den isbelagda vägen och däcken kämpade för att behålla fästet i den lätta sluttningen, började han undra om det var en så bra idé att ta med Greta hit över julen. Ärligt talat hade han blivit häpen när hon till slut tackade ja till hans inbjudan. I alla år hade han försökt övertala henne att lämna sin lägenhet i Mayfair och bara mötts av ett bestämt ”nej”.

Till slut, efter tre års noggrann upprustning för att återställa huset till något som liknade dess forna glans, hade han känt att tiden var inne. Och av någon anledning, som en blixtnär från klar himmel, hade hon också det. Huset skulle åtminstone vara uppvärmt och bekvämt att vistas i fysiskt. Fast känslomässigt – för dem båda, under omständigheterna – var han inte lika säker ...

”Det börjar redan bli mörkt”, anmärkte Greta tonlöst. ”Och hon är bara lite efter tre.”

”Ja, men jag hoppas att ljuset håller i sig så länge att vi åtminstone kan se Marchmont.”

”Där jag brukade bo.”

”Ja.”

”Med Owen. Min man. Som var din farbror.”

”Ja.”

David visste att Greta helt enkelt hade memorerat detaljerna i det förflutna hon hade glömt bort. Som om hon skulle skriva ett prov. Och det var han som hade varit Gretas lärare, instruerad av hennes olika läkare att undvika alla traumatiska händelser men att nämna namn, datum och platser som kanske

kunde väcka något i hennes undermedvetna och förse dem med nyckeln till att återfå hennes förlorade minne. Ibland, när han hälsade på och de satt och småpratade, tyckte han sig se ett igenkännande fladdra förbi åt något han nämnde, men han kunde aldrig veta om det var tack vare det han berättat i efterhand eller det hon faktiskt kom ihåg. Och efter alla dessa år pratade läkarna – de som en gång i tiden varit så säkra på att Gretas minne långsamt skulle komma tillbaka, eftersom inget på de otaliga röntgenundersökningar hon genomgått sedan olyckan indikerade att det inte skulle det – nu om ”selektiv amnesi”, orsakad av trauma. Enligt dem *ville* Greta inte minnas.

David styrde långsamt bilen genom den förrådiska svängen på vägen, där grindarna som ledde till Marchmont skulle bli synliga inom några sekunder. Även om han juridiskt sett stod som ägare, och hade lagt en förmögenhet på renoveringen av huset, var hans funktion mest bara fastighetsförvaltare. Nu när renoveringen nästan var klar hade Ava, Gretas dotterdotter, och hennes make Simon flyttat från grindstugan, Gate Lodge, och in på Marchmont Hall. Och när David dog skulle det skrivas över på Ava. Tidpunkten kunde inte vara lämpligare eftersom paret väntade sitt första barn om några veckor. Och kanske, tänkte David, kunde familjehistoriens senaste år, som hade gått så väldigt fel, äntligen läggas bakom dem, när nytt, oskuldsfullt liv såg världens ljus.

Situationen komplicerades ännu mer av allt som hade inträffat *efter* Gretas minnesförlust ... allt han hade skyddat henne från, av oro för hur det skulle påverka henne. För om hon inte kunde minnas hur allt hade börjat, hur skulle hon någonsin kunna hantera hur det hade slutat?

På det stora hela innebar detta att han, Ava och Simon tasade på tå i samtalen med Greta, med en önskan att mana på hennes minne, men ständigt medvetna om vad som avhandlades inför henne.

”Ser du, Greta?” frågade David när han körde in genom grindarna och Marchmont trädde fram.

Huset, av elisabetanskt ursprung, vilade lågt och elegant mot horisonten av böljande kullar som gradvis övergick i Black Mountains majestätiska bergstoppar. Nedanför slingrade sig floden Usk genom den vida dalen, och på båda sidor glittrade fälten av nyfallen snö. Det djupröda teglet i de uråldriga väggarna reste sig i tre gavlar längs framsidan, medan de snirkliga glastrutorna i de spröjsade fönstren speglade vinter-solens sista, skära strålar.

Trots att de gamla timmerstockarna – snustorra som de var – hade slukats av de glupska eldslågorna, vilket hade lett till att taket förstördes, hade fasaden överlevt. Enligt brandkåren berodde det delvis på den rena turen i att en kraftig störtskur föll någon timme efter att den första lilla glöden hade fått fyr. Bara naturen hade räddat Marchmont Hall från total fördöelse, så att det åtminstone hade funnits något kvar för honom att restaurera.

”Åh, David, det är mycket vackrare än på fotografierna du visade”, sa Greta hänfört. ”Med all snö liknar det ett julkort.”

Och mycket riktigt: när David parkerade bilen så nära ytterdörren han kunde såg han det varma skenet från lampor som redan var tända och de tindrande ljusen i en julgran genom ett fönster. Den bilden stred så mot den mörka, strama atmosfären i hans barndomshem – outplånligt inristad i hans minne – att han plötsligt blev euforisk över den påtagliga förvandlingen. Kanske *hade* branden bränt bort det förflutna, metaforiskt så väl som fysiskt. Han önskade bara att hans mamma hade funnits kvar för att se den anmärkningsvärda upprustningen.

”Det ser faktiskt riktigt förtjusande ut, visst gör det? Då så”, sa han och öppnade bildörren så att snön regnade ner från taket, ”kom så skyndar vi oss in. Jag hämtar väskorna och julklapparna sedan.”

David rundade bilen för att öppna passagerardörren och Greta klev försiktigt ut, och hennes nätta stadsskor försvann, så väl som hennes vrister, ner i den djupa snön. När hon tittade upp på huset och sedan ner på sina snötäckta fötter väcktes ett plötsligt minne.

Jag har varit här förut ...

Blickstill, chockad av att det här ögonblicket till slut hade kommit, försökte hon förtvivlat hålla kvar minnesfragmentet. Men det var redan borta.

”Kom nu, Greta, du stryker med om du står kvar här ute”, sa David och höll fram armen. De gick tillsammans de få meterna till ytterdörren till Marchmont Hall.

När de hade tagits emot av Mary, hushållerskan som hade arbetat på Marchmont i över fyrtio år, visade David Greta till hennes sovrum och lämnade henne där för en tupplur. Han förstod att stressen i att till slut lämna sitt hem för första gången på flera år, i kombination med den långa resan från London, måste ha tröttat ut henne.

Sedan gick han ut i köket i jakt på Mary. Hon stod och kavlade ut pajdeg till julpajer på den nyinsatta köksön. David kastade en beundrande blick på de glänsande bänkskivorna i granit och de blanka, platsbyggda skåpen längs väggarna. Köket och badrummen hade varit Davids enda eftergift till modern design när han planerade Marchmonts återuppbyggnad. Alla andra rum hade utformats efter den ursprungliga inredningen, en ohygglig utmaning som inte bara hade krävt flera veckors efterforskningar och flera dagar med näsan över arkivfotografier på olika bibliotek, utan också att han skrapade fram sina egna barndomsminnen. Arméer av lokala hantverkare hade anlitats för att säkerställa att allt från de stenlagda golven till möblerna kom så nära det gamla Marchmont som möjligt.

”Hej, master David.” Mary tittade upp och sprack upp i

ett leende. ”Jack ringde för tio minuter sedan och sa att din Tors tåg blev försenat av all snö. De borde vara här om någon timme eller så. Han tog Land Rovern, så de klarar sig fint på vägen tillbaka.”

”Vad snällt att han kunde hämta henne. Jag vet hur lite fritid han har från allt arbete på godset. Jaha, vad tycker du om de nya bekvämligheterna, Mary?”

”Det är underbart, *bach*. Allt är så nytt och fräscht”, svarade hon på sin mjuka walesiska accent. ”Jag förstår inte hur det kan vara samma hus. Nu för tiden är det så varmt här inne att jag knappt behöver tända brasorna.”

”Och din våning är bekväm?”

Marys make, Huw, hade gått bort några år tidigare och hon hade känt sig isolerad i sin ensamhet i deras stuga på godset. Så när David gick igenom de nya ritningarna till huset tillsammans med arkitekten hade han planerat in en lägenhet på den rymliga vinden åt Mary. Efter det som hade hänt kändes det bättre att ha någon på plats permanent, om Ava och Simon måste resa bort.

”Åh, ja, tackar som frågar. Och underbar utsikt över dalen har den också. Hur mår Greta? Jag blev alldeles häpen när du sa att hon skulle komma hit över jul. Herrejösses, det trodde jag aldrig. Vad tycker hon?”

”Hon sa inte så mycket”, sa David, osäker på om Mary menade Gretas reaktion på renoveringen eller sin återkomst till huset efter alla dessa år. ”Hon vilar lite nu.”

”Som du såg gjorde jag i ordning hennes gamla rum åt henne, om det skulle friska upp minnet. Fast nu ser det så annorlunda ut att inte ens jag känner igen det. Tror du verkligen att hon inte vet vem jag är? Vi gick igenom mycket tillsammans när hon bodde här på Marchmont.”

”Snälla, försök att inte ta åt dig, Mary. Det är likadant för oss alla.”

”Tja, det kanske är lika bra om hon *inte* minns en del av allt som hände”, svarade hon bistert.

”Ja”, instämde David med en suck. ”På ett eller annat sätt kommer det bli en väldigt märklig jul.”

”Så sant som det är sagt. Jag ser mig hela tiden om efter din mamma här i huset, innan jag kommer på att hon inte längre finns kvar.” Mary blinkade bort tårarna. ”Det är givetvis ännu värre för dig, master David.”

”Det kommer ta lite tid för oss allihop att vänja oss. Men vi har åtminstone Ava och Simon, och barnet på väg, och de kan hjälpa oss igenom det.” David lade en tröstande arm om Marys axlar. ”Får jag smaka på en av dina utsökta pajer?”

Tjugo minuter senare kom Ava och Simon hem och gjorde David sällskap i salongen, som doftade nymålat och braströk från den stora öppna spisen.

”Ava, du ser underbar ut. Du riktigt strålar.” David log, omfamnade henne och skakade hand med Simon.

”Jag verkar ha svällt upp till en ballong den senaste månaden. Uppenbarligen kommer jag få en rugbyspelare, vare sig det är en pojke eller flicka”, svarade Ava och tittade tillgivet upp på Simon.

”Ska jag be Mary att göra i ordning en kanna te åt oss?” frågade David.

”Jag går”, sa Simon. ”Ava, älskling, sätt dig med din farbror och lägg upp fötterna. Hon blev inringd mitt i natten till en uppstressad ko med värkar”, lade han till, nickade åt David och ryckte uppgivet på axlarna medan han lämnade rummet.

”Och jag hoppas att någon finns där för *mig* när jag har värkar och är uppstressad”, replikerade Ava med ett skratt och sjönk ner i en av de nystoppade fåtöljerna. ”Simon tjarar alltid om att jag ska ta det lugnt, men jag är veterinär. Jag kan

ju knappast lämna mina patienter att dö? Jag menar, barnmorskan skulle ju inte lämna mig?”

”Nej, Ava, men du ska föda om sex veckor och Simon är bara orolig att du tar ut dig för mycket.”

”Allt blir mycket lättare efter jul när vikarien kommer till mottagningen. Men i det här vädret kan jag inte lova att jag inte blir inringd för att värma upp köldskadade får. Bönderna lyckades få ner dem från bergen innan det dåliga vädret slog till, men alltid finns det någon som ska gå mot strömmen och hamna på efterkälken. Hur som helst, farbror David, hur mår du?” Ava hade alltid kallat honom ”farbror”, trots att hon tekniskt sett var hans kusinbarn.

”Bara fint, tackar som frågar. Jag spelade in min julföreställning i oktober och sedan dess, tja ...” David rodnade, plötsligt generad. ”Sedan dess har jag skrivit på min självbiografi.”

”Jaså minsann? Det måste bli intressant läsning.”

”Mitt liv blir ju absolut det, och det är det som är problemet. Vissa delar kan jag så klart inte berätta om.”

”Nej ...” Avas min blev allvarlig. ”Om jag ska vara ärlig, som jag ju alltid är, förvånar det mig att du gick med på att skriva den. Jag menar, du har ju alltid hållit ditt privatliv för dig själv.”

”Ja, men sorgligt nog har någon skandljournalist bestämt sig för att författa en icke-auktoriserad version, så jag bestämde mig för att hellre berätta själv först. Så gott jag kan under omständigheterna, alltså.”

”Jag förstår. Då blir det mer logiskt varför du vill göra det. Herregud”, sa Ava andlöst, ”med en filmstjärna till mamma och en berömd komiker i släkten avskyr jag blotta tanken på kändisskapet. Du nämner väl inget om ... det som hände mig, farbror David? I så fall dör jag. Särskilt efter förra gången, när jag vräktes ut över hela *Daily Mails* framsida med Cheska.”

”Så klart inte, Ava. Jag gör mitt yttersta för att hålla familjen utanför. Problemet är att det då inte blir särskilt mycket kvar. Det finns inga droger, nervösa sammanbrott, alkoholproblem eller kvinnoskandaler i mitt liv, så det lär bli tråkig läsning.” David suckade och log ironiskt. ”På tal om kvinnor borde Tor vara här snart.”

”Vad kul att hon kommer, farbror David. Jag tycker väldigt mycket om henne. Och ju fler vi är här i jul, desto bättre.”

”Tja, vi har åtminstone äntligen övertygat din mormor om att komma hit.”

”Var är hon?”

”Där uppe och vilar.”

”Och hur är det med henne?”

”Likadant, får man säga. Men jag är så stolt över henne som fann modet att komma hit.” Strålkastarljuset från en bil blixtrade förbi utanför fönstret. ”Det där måste vara Tor. Jag går och hjälper henne in med bagaget.”

När David hade lämnat salongen funderade Ava på hans tålmodiga och lojala relation till Greta. Hon visste att de hade känt varandra i evigheter, men hon undrade vad det egentligen var med henne som tilltalade honom så. Avas gammelfaster, Davids mamma LJ som hade dött för bara några månader sedan, hade sagt att hennes son alltid hade älskat Greta. Och Greta såg verkligen väldigt ungdomlig ut, nästan som om minnesförlusten hade raderat de fysiska tecken på femtioåtta års leverne som annars brukade manifesteras sig i ett ansikte som en utvändigt känslomässig karta.

Helst ville Ava inte medge det, men hon tyckte att hennes mormor mest var intetsägande och barnslig. Vid de få tillfällena hon hade träffat Greta under åren hade det känts som att prata med ett perfekt format men ihåligt Fabergéägg. Fast å andra sidan kanske allt djup och all personlighet hade sud-

dats bort av olyckan. Greta levde som en eremit och vågade sig sällan utanför ytterdörren till sin lägenhet. Det här var första gången Ava någonsin hade hört talas om att hon lämnat sitt hem längre än några timmar.

Hon visste att hon inte borde döma sin mormor, hon hade ju inte känt henne innan olyckan, men samtidigt fick hon erkänna att hon alltid hade jämfört Greta med LJ, vars outtröttliga energi och livsglädje fick Greta – trots allt som hade hänt henne – att framstå som svag och färglös. Och nu, tänkte Ava och bet sig i läppen, är Greta här för att fira jul, men LJ är inte det.

Ava fick en klump i halsen, men hon svalde den, väl medveten om att hennes gammelfaster inte skulle ha velat att hon sörjde.

”Nu får vi lägga manken till”, hade hon alltid sagt när tragedin slog till.

Ava kunde inte låta bli att önska av hela sitt hjärta att LJ skulle ha fått finnas kvar lite längre så att hon hade varit där när barnet kom till världen. LJ hade åtminstone fått vara med när Ava gifte sig med Simon, och hade dött med vetskapen att Marchmont – och Ava – var trygga.

David kom tillbaka in i salongen med Tor.

”Hej, Ava. God jul och allt det där. Jösses, jag fryser. Vilken resa!” sa Tor, gick fram till den sprakande brasan och värmdde händerna.

”Men nu är du här, och tydligen i grevens tid. Jack sa att de har ställt in alla senare tåg till Abergavenny i kväll”, sa David.

”Ja, jag måste erkänna att jag inte såg fram emot att fira jul på ett bed and breakfast i Newport”, sa Tor torrt. ”Och huset ser underbart ut, Ava. Du och Simon måste vara överförtjusta.”

”Det är vi”, sa Ava. ”Det är så vackert, och vi är så tack samma mot dig, farbror David. Simon och jag skulle aldrig ha haft råd att renovera det själva.”

”Tja, som du vet kommer det ändå gå vidare till dig en vacker dag. Och där har vi Simon.” David tittade upp när han kom in i rummet. ”En nybryggd kanna te. Precis vad vi alla behöver.”

Greta vaknade förvirrad och osäker på var hon befann sig efter sin tupplur. I panik fumlade hon efter en lampa i det kolsvarta rummet och tände den. Den starka doften av nymålat friskade upp minnet när hon satte sig upp i den bekväma sängen och beundrade det nyinredda rummet.

Marchmont Hall ... Huset hon hade hört så mycket om av David under åren. Mary, hushållerskan, hade sagt att det här var hennes sovrum en gång i tiden, och att det var här inne hon hade fött Cheska.

Greta klev upp ur sängen och gick bort till fönstret. Det snöade fortfarande. Hon försökte fånga det flyktiga minnet som hade blossat upp när hon stod utanför huset och suckade uppgivit när hennes sinne envist vägrade att avslöja sina hemligheter.

Efter att ha fräschat upp sig i det eleganta anslutande badrummet satte hon på sig en krämfärgad sidenblus hon hade köpt för några dagar sedan. Hon strök på lite läppstift och stirrade på sin spegelbild, ängslig över att lämna fristaden i sitt sovrum.

Det hade tagit all kraft att fatta beslutet att fira jul med familjen på Marchmont. Det krävde så mycket att efter att hon hade sagt ja, och sett Davids häpna min, hade Greta fått flera panikattacker som hade gjort henne sömlös, och hon hade legat och svettats och skakat långt in på småtimmarna. Hon hade gått till sin läkare som hade skrivit ut betablockare och sömnmedel. Hans uppmuntran, plus tanken på att tillbringa ännu en eländig jul ensam, hade fått henne att packa, sätta sig i Davids bil och åka hit.

Läkarna kanske inte skulle hålla med om vad som motive-
rade henne – de skulle med sitt vanliga psykobabbel hävda
att hon kanske till slut var redo, att hennes undermedvetna
äntligen ansåg att hon var stark nog att klara att återvända.
Och faktiskt, efter att hon fattat beslutet hade hon drömt
livliga drömmar för första gången sedan olyckan. Det gick
givetvis inte att förstå sig på någon av drömmarna, men
chocken i att uppleva det som läkarna skulle ha kallat en
flashback när hon klev ur bilen och blickade upp på March-
mont Hall för ett par timmar sedan gjorde deras analys lite
mer trovärdig.

Hon visste att det fortfarande fanns mycket kvar att se i
vitögat. Umgänge, till att börja med, och det under en längre
tid. Och bland de som skulle samlas här över jul fanns det
särskilt en person vars sällskap hon fasade för: Tor, Davids
dambekant.

Även om hon hade träffat Tor vid enstaka tillfällen när
David hade tagit med henne på te i Gretas lägenhet i Mayfair
hade hon aldrig tillbringat mer än några timmar med henne.
Trots att Tor, på ytan, hade varit rar och artig och verkat
intresserad av det hon hade att säga – vilket inte var särskilt
mycket – hade Greta en känsla av att Tor såg ner på henne,
och behandlade henne som något slags sinnessvag, senil gam-
mal dam.

Greta såg på sin spegelbild. Hon må vara många saker,
men inte det.

Tor undervisade vid Oxford. Intellectuell, självständig, at-
traktiv – på ett praktiskt sätt, hade Greta alltid tyckt, och
sedan tillrättaviserat sig själv för sitt reflexmässiga, kvinnliga
förlöjligande av en rival.

Enkelt uttryckt var Tor allt som Greta inte var, men hon
gjorde David lycklig och Greta visste att hon måste vara glad
för det.

David hade åtminstone sagt att Ava skulle vara här med sin man, Simon. Ava, hennes dotterdotter ...

Om det var något med minnesförlusten som gjorde henne särskilt upprörd så var det Ava. Hennes eget kött och blod, hennes dotters dotter ... Trots att hon hade träffat Ava regelbundet under de senaste två decennierna och tyckte väldigt bra om henne, hade Greta skuldkänslor över att inte kunna knyta an till sin dotterdotter så som en nära släkting borde. Även om hon inte hade något minne av när Ava kom till världen borde hon väl instinktivt känna något djupare känslomässigt band?

Greta gissade att Ava misstänkte – precis som LJ hade gjort – att hon mindes mer än hon låtsades om och bluffade sig fram. Men trots årtal av sessioner med psykologer, hypnotisörer och utövare av alla möjliga sorters behandlingar för minnesförlust hon hade hittat, var det inget som väckte något till liv. Det var som om hon levde i ett tomrum, som om hon bara var en åskådare till resten av mänskligheten, som allihop hade så enkelt att *minnas*.

Den människa hon kände sig närmast var hennes älskade David, som hade funnits där när hon till slut slog upp ögonen efter nio månader i koma och under de följande tjugofyra åren hade tagit hand om henne på alla tänkbara sätt. Hade det inte varit för honom skulle hon säkert ha förlorat allt hopp för många år sedan, med tanke på hur tom hennes tillvaro var.

David hade sagt att de träffades för fyrtio år sedan, när hon var arton och arbetade i London på en teater som hette Windmill precis efter kriget. Tydligen hade hon en gång förklarat att hennes föräldrar hade dött i blitzen, men aldrig nämnt några andra släktingar. David hade sagt att de hade blivit väldigt goda vänner, och Greta hade förmodat att deras relation aldrig hade varit mer än så. David hade också sagt att

hon, strax efter att de hade träffats, hade gift sig med en man vid namn Owen, hans farbror, och en gång i tiden Marchmonts godsherre.

Under åren hade Greta oupphörligt önskat att vänskapen David beskrivit hade varit något mer. Hon älskade honom djupt – inte för det han hade varit för henne innan olyckan, utan för allt han betydde för henne nu. Hon visste givetvis att hennes känslor inte var besvarade, och hon hade ingen anledning att tro att de någonsin hade varit det. David var en berömd och framgångsrik komiker som fortfarande såg otroligt bra ut. Dessutom hade han varit tillsammans med Tor i sex år nu, hon var ständigt vid hans sida på välgörenhetstillställningar och prisutdelningar.

I sina mörkaste stunder kände sig Greta inte som mycket mer än en börda, och som att David bara gjorde sin plikt, av sitt hjärtas godhet och eftersom de var ingift släkt. När hon till slut hade lämnat sjukhuset, efter arton månader, och flyttat tillbaka till sin lägenhet i Mayfair, hade David varit hennes enda regelbundna besökare. Skuldkänslorna över att vara beroende av honom hade vuxit med åren, och trots att han alltid sa att det inte var det minsta besvär att titta in och hälsa på ansträngde hon sig för att inte vara någon belastning, så hon låtsades ofta ha fullt upp när hon inte alls hade det.

Greta flyttade sig från fönstret och stålsatte sig inför att gå ner och ansluta sig till sin familj. Hon öppnade sovrumsdörren, gick ut i korridoren och stannade till vid den magnifika trappan i mörk ek, vars snidade räcken och detaljerade ekollonformade knoppar glänste mjukt i skenet från kristallkronan i taket. Hon blickade ner på den stora julgranen i hallen och drog in den friska, utsökta doften av barrträd, och återigen var det något som väcktes till liv. Hon slöt ögonen och tog ett djupt andetag, som läkarna hade instruerat, och försökte oppmuntra det svaga minnet att växa.

På juldagsmorgonen vaknade sällskapet på Marchmont Hall till en idyllisk, snötäckt tavla utanför. Vid lunch högg de in på en gås och grönsaker odlade på ägorna. Efteråt samlades de framför brasan i salongen för att öppna julklappar.

”Åh, mormor”, sa Ava när hon öppnade ett paket med en mjuk, vit babyfilt, ”den kommer verkligen att komma till nytta. Tack.”

”Och Tor och jag vill gärna köpa en barnvagn åt er, men eftersom ingen av oss har en aning om alla de där nymodiga anordningarna föräldrar har nu för tiden har vi skrivit ut en check”, sa David och räckte över den till Ava.

”Så generöst, David”, sa Simon och fyllde på hans glas.

Greta blev rörd av Avas julklapp, ett inramat fotografi av dem båda, taget när Ava var en liten bebis och Greta fortfarande låg på sjukhus.

”Det är bara för att påminna dig om vad som väntar”, sa Ava med ett leende. ”Herregud, du ska bli gammelmormor!”

”Jag ska visst det?” Greta skrattade vid blotta tanken.

”Och du ser knappt en dag äldre ut än första gången jag såg dig”, anmärkte David chevalereskt.

Där Greta satt i soffan iakttog hon tillfreds sin familj. Kanske var det effekten av mycket mer vin till lunch än hon var van vid, men för en gångs skull kände hon sig inte ovälkommen.

Efter att julklapparna hade öppnats envisades Simon med att följa Ava upp för att vila, och David och Tor gick ut på en promenad. David frågade om Greta ville följa med, men hon avböjde taktfullt. De behövde få vara ifred, och ingen vill vara femte hjulet. Greta satt kvar vid brasan ett tag och slumrade belåtet. När hon kvicknade till kastade hon en blick ut genom fönstret och såg att solen hängde lågt men fortfarande sken över den glittrande snön.

På ren impuls beslöt hon att hon också kunde må bra av

lite frisk luft. Hon letade reda på Mary och frågade om det fanns några stövlar och någon tjock jacka hon kunde låna.

Fem minuter senare, iförd ett par gummistövlar som var alldeles för stora och en gammal Barbour, klev Greta ut över den orörda snön och andades in den underbart klara, kalla luften. Hon stannade till och undrade vilken väg hon skulle ta, hoppades att någon inre instinkt skulle vägleda henne och bestämde sig för att promenera genom skogen. Medan hon gick vände hon upp blicken mot den djupblå himlen ovanför, och uppfylldes av en plötslig glädje vid scenens rena skönhet. Det var en så ovanlig och sällsynt känsla att hon nästan började skutta där hon sicksackade sig fram mellan träden.

Hon kom ut i en glänta där en ståtlig ädelgran reste sig i mitten, och dess rika grönska och yviga, snötäckta grenar stod i kontrast till de höga, kala träden i resten av skogen. När hon fortsatte fram mot den upptäckte hon en gravsten där under, med inskriptionen täckt av snö. Hon gissade att något husdjur i familjen låg begravt där – kanske något hon hade känt – så Greta böjde sig ner och skrapade bort de hårda, isiga flingorna med sin handskklädda hand.

Långsamt blev inskriptionen tydlig.

JONATHAN (JONNY) MARCHMONT

Älskad son till Owen och Greta

Bror till Francesca

FÖDD 2 JUNI 1946

DÖD 6 JUNI 1949

Må Gud vägleda sin lilla ängel upp till Himmelriket

Greta läste och läste om inskriptionen, innan hon föll på knä i snön med bultande hjärta.

Jonny ... Enligt orden på gravstenen var detta döda barn *hennes* son ...

Hon visste att Francesca – Cheska – var hennes dotter, men ingen hade någonsin nämnt en pojke. Enligt inskriptionen hade han dött bara tre år gammal ...

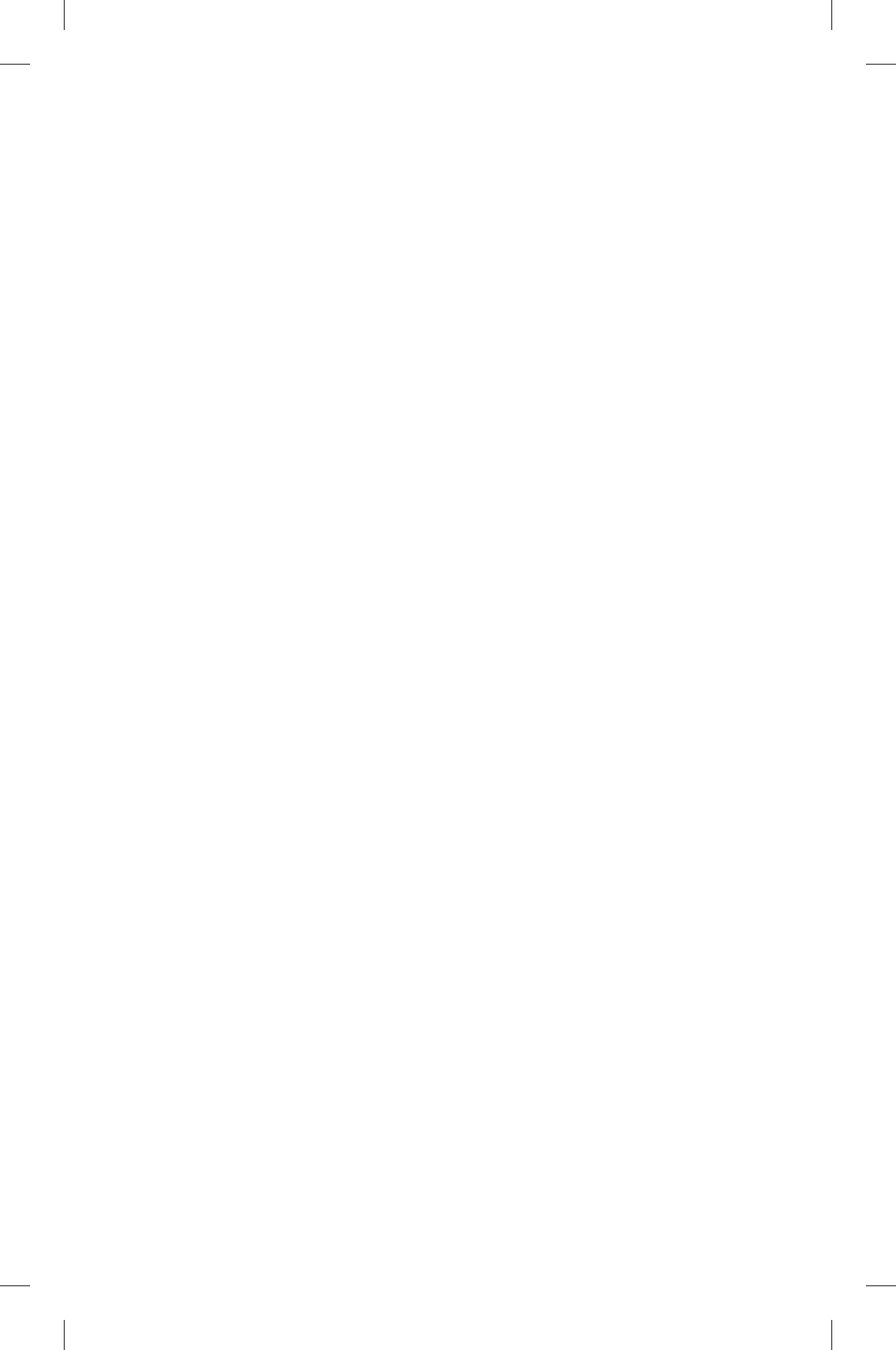
Gråtfärdig av frustration tittade Greta upp igen, och såg att himlen började mörkna. Hon såg sig hjälplöst om i gläntan, som om träden skulle kunna tala till henne och ge henne svar. Där hon stod på knä hörde hon en hund som skällde i fjärran. Ett eko av ett annat ögonblick framkallade en bild för hennes inre – hon hade varit på den här platsen en gång förut och hört en hund ... Ja, *ja* ...

Hon vände sig om och fokuserade på graven. ”Jonny ... min son ... snälla, låt mig minnas. För guds skull, låt mig minnas vad som hände!” utbrast hon med gråten i halsen.

Hundskallen bleknade bort, och hon slöt ögonen och såg omedelbart en tydlig bild av ett litet spädbarn i sin famn, hopkurat mot hennes bröst.

”Jonny, min älskade Jonny ... mitt barn ...”

Medan solen sjönk bakom träden, ner i dalen, som ett förbud om nattens ankomst, slog Greta armarna om gravstenen och klamrade sig fast, och började äntligen minnas ...

Greta

London, oktober 1945

2

DET TRÅNGA OMKLÄDNINGSRUMMET på Windmill Theatre luktade underlagskräm av märket Leichner och svett. Där fanns inte tillräckligt med speglar, så flickorna fick armbåga sig fram för att måla på läppstift och tupera håret till omsorgsfulla lockar uppe på huvudet som de fixerade med sockervattensprej.

”Det har sina fördelar att uppträda halvnaken – man behöver åtminstone inte oroa sig för maskor på nylonstrumporna”, skrattade en tilldragande brunett medan hon såg sig i spegeln och flinkt rättade till bröstet så att de blev ännu mer framträdande i den urringade, paljettprydda dräkten.

”Ja, men karboltvål gör inte direkt hyn fräsch som en nyponros när man har skrubbat bort allt smink, eller hur, Doris?” svarade en annan flicka.

En hård knackning på dörren hördes innan en ung man stack in huvudet i omklädningsrummet, till synes omedveten om de lättklädda kropparna framför honom. ”Fem minuter, mina damer!” hojtade han innan han backade ut igen.

”Jaja”, suckade Doris. ”Ska man tjäna en shilling får man väl ge lite shimmy.” Hon reste sig. ”Man får vara tacksam att flygräderna är över. Det var förbaskat kallt för några år sedan när man satt i den där jäkla källaren i nästan bara underkläderna. Jag blev alldeles blå om baken. Kom nu, flickor, nu går vi och ger vår publik något att drömma om.”

Doris gick ut ur omklädningsrummet och de andra slänt-

rade efter under vänligt småprat, tills det bara var en flicka kvar som hastigt lade på rött läppstift med en liten pensel.

Greta Simpson kom aldrig försent. Men i dag hade hon försovit sig till efter tio, trots att hon skulle infinna sig på teatern klockan elva. Fast det hade varit värt att få springa nästan en kilometer till busshållplatsen, tänkte hon drömskt och stirrade in i spegeln. Gårdagskvällen med Max, när de hade dansat in på småtimmarna och sedan vandrat hand i hand längs Themsen medan solen steg över London, var värd allt besvär. Hon slog armarna hårt om sig vid minnet av hans omfamning och passionerade kyssar.

Det var fyra veckor sedan hon hade träffat Max på Feldman's nattklubb. I vanliga fall var Greta för slutkörd efter fem föreställningar på Windmill för att göra annat än att ta sig raka vägen hem och gå och lägga sig, men Doris hade vädjat att hon skulle följa med och fira hennes tjuogoettårsdag, och till slut hade hon gått med på det. De två flickorna var som natt och dag: Greta tyst och reserverad, Doris framfusig och plump med bred cockneydialekt. Ändå hade de blivit något slags vänner, och Greta hade inte velat svika henne.

De hade unnat sig en taxi den korta resan till Oxford Street. Feldman's var fullpackat av muckande brittiska och amerikanska militärer och gräddan av Londonsocieteten som frekventerade den mest populära swingklubben i stan.

Doris hade lagt beslag på ett bord i ena hörnet och beställt varsin gindrink åt dem. Greta såg sig om och tänkte på hur stämningen i London hade förändrats sedan segerdagen, bara fem korta månader tidigare. Rummet genomsyrades av ett slags eufori. I juli hade en ny Labour-regering valts, med Clement Attlee vid rodret, och deras slagord "Let us face the future" sammanfattade det brittiska folkets nya förhoppningar.

Efter en klunk av drinken medan hon tog in atmosfären på klubben hade Greta plötsligt känt sig yr. Kriget var över efter sex långa år. Hon hade lett för sig själv. Hon var ung, hon såg bra ut och det var en tid av spänning och nystarter. Och gudarna ska veta att hon kunde behöva en sådan ...

När hon såg sig om hade hon lagt märke till en särskilt stilig ung man som stod i baren tillsammans med en grupp soldater. Greta hade uppmärksammat Doris på honom.

”Ja, och jag slår vad om att han är pilsk som synden. Det är alla de där jänkarna”, hade Doris sagt, fångat blicken hos en i gruppen och gett honom ett djärvt leende.

På Windmill var det ingen hemlighet att Doris var frikostig med tillgivenheten. Och fem minuter senare kom en servitör fram till deras bord med en flaska champagne, ”Med hälsning från herrarna i baren”.

”Det är enkelt när man vet hur man gör, raring”, hade Doris viskat till Greta medan servitören hällde upp champagnen. ”Den här kvällen ska inte kosta någon av oss en penny.” Hon hade blinkat konspiratoriskt och bett servitören att hälsa ”herrarna” att de skulle komma bort så att hon kunde tacka dem personligen.

Två timmar senare, berusad av champagne, dansade Greta plötsligt i Max famn. Hon hade fått veta att han var en amerikansk stabsofficer på Whitehall.

”De flesta av grabbarna är på väg hem, precis som jag själv om några veckor”, hade Max förklarat. ”Vi har bara lite att avsluta först. Jösses, jag kommer att sakna London. Det är en toppenstad.”

Han hade sett förvånad ut när Greta berättade att hon arbetade inom ”nöjesbranschen”.

”Ni menar att ni står på scen? Som skådespelerska?” hade han sagt och rynkat pannan.

Greta hade omedelbart insett att detta inte skulle imponera

på honom, så hon hade snabbt putsat till sanningen. ”Jag arbetar som receptionist hos en teateragent”, hade hon hastigt lagt till.

”Jaha, jag förstår.” Max anletsdrag hade genast slappnat av. ”Nöjesbranschen passar verkligen inte er. Ni är vad min mor skulle kalla en riktig dam.”

En halvtimme senare hade Greta lösgjort sig från Max famn och sagt att hon måste hem. Han hade nickat artigt och följt henne ut för att hitta en taxi.

”Det har varit en underbar kväll”, hade han sagt och hjälpt henne in. ”Får jag träffa er igen?”

”Ja”, hade hon svarat innan hon hann lägga band på sig.

”Toppen. Vi skulle kunna ses här i morgon kväll?”

”Ja, fast jag arbetar till halv elva. Jag måste se en föreställning där en av våra klienter uppträder”, hade hon ljugit.

”Okej, då väntar jag här klockan elva. Godnatt, Greta, bli inte sen i morgon.”

”Det ska jag inte.”

I taxin på väg hem hade Gretas inre varit en uppsjö av motstridiga känslor. Förnuftet sa henne att det vore meningslöst att inleda en relation med en man som bara hade några veckor kvar i London, men Max kändes som en gentleman, och det var så trevlig omväxling mot den ofta stökiga, manliga publiken som brukade besöka Windmill.

Tankarna hade dystert svävat iväg till de omständigheter som hade fört henne till Windmills sceningång för knappt fyra månader sedan. I alla tidningar och magasin hon läste som tonåring hade ”Windmillflickorna” alltid verkat så glamourösa, i sina vackra dräkter med en hel massa olika engelska kändisar som satt och log mellan dem. Efter att ha behövt göra hastig sorti från den totalt annorlunda världen hon levtt i förut hade Windmill blivit hennes första anhalt när hon anlände till London.

Verkligheten såg, vilket hon visste nu, väldigt annorlunda ut ...

När hon hade kommit hem till sitt pensionat och lagt sig i sin smala säng, med en kofta över pyjamasen för att hålla borta det ouppvärmda rummets höstkyla, hade Greta insett att Max var hennes biljett till friheten. Och hon beslutade sig för att göra vad som än krävdes för att övertyga honom om att hon var hans drömflicka.

Som planerat hade Max och Greta mötts på Feldman's kvällen därpå, och sedan dess hade de träffats nästan varenda kväll. Och trots Doris alla varningar om överbetalda och sexfixerade jänkare hade Max alltid uppträtt som en perfekt gentleman. För några dagar sedan hade han tagit med Greta på en middag med dans på Savoy. När hon satt vid bordet i den storslagna balsalen, och lyssnade på Roberto Inglez and his Orchestra, hade hon kommit fram till att hon älskade att äta gott och leva flott med sin rika, stiliga, amerikanska officer. Och mer och mer lärde hon sig att älska honom också.

Under deras samtal hade Greta börjat inse att Max hade levt ett väldigt privilegierat, och något skyddat, liv innan han kom till London. Han hade berättat att han var född i South Carolina, som enda son till förmögna föräldrar, och bodde precis utanför staden Charleston. Greta hade flämtat till när han visat ett fotografi av det eleganta, pelarförsedda vita huset där de bodde. Max hade berättat att hans far ägde flera lukrativa företag i den djupa Södern, bland annat en stor bilfabrik som tydligen hade klarat sig bra under kriget. När Max lämnade England och återvände hem skulle han ansluta sig till familjeföretaget.

Blommorna, nylonstrumporna och de dyra middagarna hade övertygat Greta om att Max hade pengar att göra av med, så när han började tala om "vår" framtid hade en gnis-

ta av hopp om att de faktiskt hade en börjat spira i hennes hjärta.

I kväll skulle Max ta med henne på middag på Dorchester, och han hade sagt åt henne att ta på sig något extra fint. Om ett par dagar var det meningen att han skulle kliva ombord på båten till Amerika, och han hade sagt om och om igen hur mycket han skulle sakna henne. Kanske skulle han kunna komma tillbaka till London på besök, eller kanske, bara kanske, tänkte hon, skulle hon kunna spara ihop tillräckligt för att resa till Staterna och hälsa på honom ...

Hennes romantiska dagdrömmar avbröts av en lätt knackning på dörren. Hon tittade upp när ett välbekant, vänligt ansikte visade sig.

”Är du klar, Greta?” frågade David Marchmont. Som vanligt förvånades Greta av den korthuggna överklassaccenten som skar sig så mot hans scenpersona. Förutom att hjälpa till som scenansvarig uppträdde David som komiker på Windmill under namnet Taffy – en slug hänvisning till hans walesiska rötter och vad alla på teatern brukade kalla honom – och han levererade sin underhållande svada på bred, walesisk dialekt.

”Två minuter?” bad hon, och mindes plötsligt vad hon var tvungen att göra i kväll.

”Inte mer än så, är jag rädd. Jag följer dig upp bakom kulisserna och hjälper dig med rekvisitan.” Han rynkade lite på pannan och såg på henne. ”Är det säkert att det här känns bra? Du är förfärligt blek.”

”Det går så bra så, Taffy”, ljög hon och kände hur pulsen steg. ”Jag kommer ut i ett nafs.”

Han stängde dörren, och Greta suckade djupt medan hon lade sista handen vid sin makeup.

Arbetet på Windmill var mycket hårdare än hon hade kunnat föreställa sig. *Revuedeille* spelades fem gånger om dagen,

och när flickorna inte framträdde så övade de. Det var allmänt känt att de flesta männen i publiken inte kom för att se komikerna eller de andra numren i varietéföreställningen, utan snarare för att de ville glo på läckra flickor som struttrade runt på scenen i avslöjande dräkter.

Greta gjorde en grimas och kastade en skyldig blick på sin eleganta, körsbärsröda kappa som hängde på kroken vid dörren. Hon hade inte kunnat stå emot under en särskilt dyr shoppingrunda på Selfridges, eftersom hon ville se så bra som möjligt ut för Max. Den röda kappan var en alldeles för färgglad symbol för de pengabekymmer som hade fört henne dit hon nu befann sig – Greta svalde hårt – på väg att ställa sig så gott som naken inför hundratals mäns lystna blickar.

För några dagar sedan, när mr Van Damm hade bett henne att uppträda i Windmills vågade *tableaux vivants* – vilket innebar att stå blickstill i en elegant pose medan de andra Windmillflickorna stegade runt henne – hade Greta ryggat tillbaka av blotta tanken på att strippa till nästan helnäck. Några paljetter för att täcka bröstvårtorna och en liten stringtrosa var allt hon skulle ha för att skydda sedligheten. Men påhejad av Doris, som hade deltagit i teaterns *tableaux* i över ett år, och sporrad av tanken på sin obetalda hyra, hade hon motvilligt gått med på det.

Hon rös till vid tanken på vad Max – som hon hade fått veta var baptist från en mycket troende familj – skulle tycka om hennes karriärsutveckling. Men hon var i desperat behov av extrapengarna hon skulle få för att hon medverkade i numret.

Efter en blick på väggklockan insåg Greta att hon fick raska på. Föreställningen hade redan börjat och hon skulle göra sin storslagna entré om mindre än tio minuter. Hon öppnade lådan i toalettbordet, tog en hastig klunk ur den fickplunta som Doris gömde där och hoppades att brännvins-

kuraget skulle hjälpa henne igenom det. Det knackade på dörren igen.

”Jag hatar att behöva stressa dig, men det är bäst att vi sätter fart”, hojtade Taffy där bakom.

Efter en sista blick på sin spegelbild klev Greta ut i den dunkla korridoren, ordentligt insvept i sin beskyddande morgonrock.

När han såg hennes ängsliga min gick Taffy fram och tog varsamt hennes händer i sina. ”Jag förstår att du måste vara nervös, Greta, men när du väl kliver ut kommer du att klara det galant.”

”Verkligen? Lovar du?”

”Ja, jag lovar. Låtsas bara att du står modell för en konstnär i en studio i Paris och poserar för en vacker målning. Jag har hört att de slänger av sig kläderna på given signal där borta”, skämtade han i ett försök att muntra upp Greta.

”Tack, Taffy. Vad skulle jag ta mig till utan dig?” Hon log och lät honom leda henne mot scenen.

Sju timmar och tre nervpåfrestande uppträdanden senare var Greta tillbaka i omklädningsrummet. Hennes *tableau vivant* hade gjort succé, och tack vare Taffys råd hade hon övervunnit sina rädslor och stått under de skarpa strålkastarna med huvudet högt.

”Då var det värsta över – första gången är alltid svårast”, sa Doris med en blinkning där de satt bredvid varandra. Greta tvättade bort den tunga scenmakeupen medan Doris snabbt bättrade på sin inför kvällsföreställningen. ”Nu ska du bara koncentrera dig på att bli urtjusig inför kvällen. Hur dags ska du träffa din amerikan?”

”Klockan åtta, på Dorchester.”

”Jaså minsann? Hon lever visst det goda livet, sanna mina ord.” Doris flinade mot Greta i spegeln innan hon reste sig och

sträckte sig efter sin fjäderprydda huvudbonad. ”Jaha, då ska jag ut på scen igen medan du flanerar runt i West End som Askungen med din stiliga prins.” Hon kramade Gretas axel. ”Ha så trevligt, raring.”

”Tack”, ropade Greta efter Doris som kryssade sig ut ur omklädningsrummet.

Greta visste att hon hade haft tur som fått kvällen ledig. Hon hade fått lova mr Van Damm att jobba extrapass nästa vecka. I ett tillstånd av total uppsluppenhet drog hon på sig den nya cocktailklänningen hon hade köpt för de extra shilling hon visste att hennes nyvunna befordran skulle dra in och sminkade omsorgsfullt om sig, innan hon tog på sig sin älskade röda kappa och skyndade ut från teatern.

Max stod och väntade i vestibulen till Dorchester. Han tog hennes händer och blickade ner på henne. ”Du är förbaskat vacker i kväll, Greta. Jag måste vara den lyckligaste grabben i hela London. Ska vi?” Han höll fram armen, och så gick de långsamt mot restaurangen.

Inte förrän de hade avslutat desserten ställde han frågan hon hade längtat efter att få höra från hans läppar.

”Du vill gifta dig med mig?! Jag ... åh, Max, vi har inte känt varandra särskilt länge alls! Är det säkert att du vill det här?”

”*Om* det är. Jag känner igen kärlek när jag ser den. Det kommer att bli ett annorlunda liv för dig i Charleston, men ett bra sådant. Inget ska någonsin fattas dig, det lovar jag. Snälla Greta, säg ja, så ska jag tillbringa resten av mitt liv med att göra mitt bästa för att göra dig lycklig.”

Greta såg på Max stiliga, innerliga ansikte och gav honom det svar de båda ville höra.

”Jag är ledsen att jag inte har någon ring till dig än”, lade han till, tog ömsint hennes vänsterhand i sin och log in i hen-

nes ögon, ”men jag vill att du ska få min farmors förlovningsring när vi kommer till Staterna.”

Greta log extatiskt tillbaka. ”Det enda som spelar någon roll är att vi kommer att vara tillsammans.”

Över kaffet diskuterade de sina planer: Max skulle resa hem om två dagar och Greta följa efter så fort hennes uppsägnings-tid var över och hon hade packat ihop sina få tillhörigheter.

På dansgolvet senare den kvällen, yra av romantik och eufori, drog Max henne närmare intill sig.

”Greta, jag förstår om det inte passar sig, men vi har ju precis förlovat oss och vi har så lite tid kvar innan jag ger mig av, så skulle du vilja följa med mig till mitt hotell? Jag svär att jag inte ska kompromettera dig, men vi kan åtminstone prata ifred ...”

Greta såg att han rodnade. Efter det han hade sagt gissade hon att han fortfarande var oskuld. Och om han skulle bli hennes make kunde väl ändå inte en kyss och några kramar skada?

Senare, på hans hotell i St James’s, lade Max armarna om henne och drog in henne i sin famn. Greta kunde känna hans växande iver, och sin egen också.

”Får jag?” frågade han, och fingrarna sökte sig trevande mot de tre knapparna vid hennes nacke.

Greta överlade med sig själv. För några timmar sedan hade hon stått nästan naken framför män hon inte ens kände, så det fanns väl ingen anledning att skämmas om hon skänkte sin oskuld och älskade med den man hon skulle gifta sig med?

Dagen därpå, när Greta satt i omklädningsrummet på Windmill och fäste frisyren med några hårnålar, kunde hon inte dämpa sin ängslan. Var det rätt beslut att gifta sig med Max?

Så länge Greta kunde minnas hade hennes mål varit att

synas på vita duken, och hennes mor hade aldrig avrätt henne. Hon hade själv varit så besatt av filmbranschen att hon hade döpt sin enda dotter efter den legendariska Garbo. Förutom att ta med Greta på oändligt många matinéer på The Odeon i Manchester hade hennes mor dessutom betalat för lektioner i talteknik och skådespeleri.

Men om hennes öde verkligen var en karriär inom filmens värld, grubblade Greta, borde väl någon ha upptäckt henne vid det här laget? Regissörer kom alltid förbi för att slänga ett öga på de välkända Windmillflickorna. Under hennes fyra månader på teatern hade två av hennes vänner svepts iväg för att bli stjärnor hos Rank Organisation. Det var själva anledningen att många av flickorna, inklusive hon själv, var där. De levde alla på hoppet att det en vacker dag skulle knacka på dörren till omklädningsrummet, och så skulle ett meddelande skickas in till flickan i fråga om att en gentleman från en filmstudio skulle vilja ”byta några ord”.

Hon skakade på huvudet, reste sig och gjorde sig redo att lämna omklädningsrummet. Hur kunde hon ens tänka tanken att inte gifta sig med Max? Om hon blev kvar i London skulle hon kanske vara kvar på Windmill om två, eller tre, eller fyra år, uthärda förnedringen och ha skulder upp över öronen. När så många unga män hade dött i kriget visste hon att hon hade haft tur som hade hittat en man som verkade älska henne och, efter vad han hade sagt, dessutom kunde ge henne ett tryggt och bekvämt liv.

I dag var Max sista dag i London. I morgon skulle han resa tillbaka till Amerika. I kväll skulle de äta middag på Mayfair Hotel och diskutera detaljerna kring Gretas båtfärd. De skulle tillbringa en sista natt tillsammans innan han gav sig av i gryningen och klev ombord på sitt skepp. Även om hon skulle sakna honom skulle det bli en lättnad att slippa föra honom bakom ljuset om hur hon egentligen försörjde sig. Hon av-

skydde att ständigt ljuga för honom, att behöva hitta på olika undanflykter om att hon jobbade sent på kontoret för sin krävande chef.

”Greta, raring! Ridån går snart upp!” Taffy avbröt hennes tankar.

”Ta det lugnt, jag kommer!” Hon log mot honom och följde efter.

”Greta, jag undrar om du skulle vilja ta en drink efter föreställningen?” viskade han där han stod bakom henne i kulisserna. ”Jag pratade precis med mr Van Damm, och han ger mig en fast, återkommande tid för mitt nummer. Jag känner för att fira!”

”Åh, Taffy, vad underbart!” Greta blev genuint glad för hans skull. ”Det förtjänar du. Du är jätteduktig”, sa hon och sträckte sig upp för att ge honom en kram. Med sina hundra-åttiofem centimeter, rufsigt rödblonda hår och glada gröna ögon hade hon alltid tyckt att han var attraktiv, och hon anade att han var svag för henne. Ibland gick de ut och tog något att äta, och han brukade öva nya skämt på henne till sitt ”Taffy”-nummer. Hon skämdes lite över att hon inte hade berättat om sin förlovning än.

”Tack. Vad sägs om den där drinken?”

”Tyvärr, Taffy. Jag kan inte i kväll.”

”Nästa vecka, kanske?”

”Ja, nästa vecka.”

”Greta! Nu är det vi!” ropade Doris.

”Ursäkta, jag måste gå.”

David följde Greta med blicken och suckade när hon försvann ut på scenen. De hade haft några förtjusande kvällar tillsammans, men precis när han började tro att hon kanske besvarade hans känslor hade hon börjat ställa in deras träffar. Han visste varför, precis som hela teatern. Hon hade en rik amerikansk officer i hasorna. Och hur kunde en lågavlönad

komiker, fast besluten att göra sitt för att folk skulle få skratta i en värld som hade haft så lite att roa sig med de senaste åren, någonsin tävla med en stilig amerikan i uniform? David ryckte på axlarna. När den där jänkaren väl hade åkt hem ... tja, han skulle bida sin tid.

Max Landers slog sig ner och såg sig obekvämt omkring på den högljudda, manliga publiken. Han hade egentligen inte velat gå hit, men grabbarna från hans division på Whitehall, redan påstrukna, var ute och firade sista kvällen i London och de hade envisats med att de inte fick missa showen på Windmill innan de lämnade stan.

Max lyssnade inte på komikerna eller sångarna, utan satt i stället och räknade minuterna tills han kunde smita iväg och träffa sin älskling, sin Greta, senare i kväll. Det skulle bli svårt för henne när han gav sig av i morgon, och givetvis skulle han få lirka med sina föräldrar, som ville att han skulle gifta sig med Anna-Mae, hans flickvän där hemma från skoltiden. De fick förstå att han hade förändrats. När han gav sig av hade han varit en pojke, men nu var han en man, och en förälskad sådan till på köpet. Dessutom var Greta en äkta engelsk dam, och han var säker på att hennes charm skulle få dem att ändra sig.

Max tittade knappt upp när applåderna ekade runt teatern och ridån stängdes efter öppningsnumret.

”Du!” Hans kompis Bart hamrade på hans arm så att han hoppade till. ”Du måste se det här numret. Det var det här vi kom hit för.” Bart formade en kvinnokropp med händerna. ”Tydligt är det jättesexigt”, flinade han.

Max nickade. ”Visst, Bart. Det låter bra.”

Ridån gick upp igen, till rungande applåder och gälla busvisslingar. Max tittade upp på de så gott som nakna flickorna på scenen framför dem. Vad för slags kvinna kan göra något

sådant? kom han på sig med att undra. Enligt hans åsikt var de knappt bättre än horor.

”Du, visst är de toppen?” sa Bart, med en blick som glänste av lust. ”Titta på bruden där i mitten. Wow! Knappt en tråd på kroppen, men vilket leende.”

Max tittade på flickan, som stod så stilla att hon nästan kunde vara en staty. Hon liknade nästan ... Han lutade sig fram och studsade till.

”Herrejesus!” Han svor tyst för sig själv, och hjärtat började dunka i bröstet medan han granskade de stora blå ögonen som blickade ut över publiken, de ljuva läpparna och det tjocka blonda håret uppnålat på huvudet. Han stod nästan inte ut med att se på de välbekanta, fylliga bröstena med de pigga bröstvårtorna som bara precis doldes av några få paljetter, eller magens förföriska kurva som ledde ner till hennes mest intima delar ...

Utan minsta tvekan var det hans Greta. Han vred på sig och såg Bart sitta och glo lystet på hans fästmöns kropp.

Max insåg att han skulle kräkas. Han reste sig och skyndade ut ur salen.

Greta tog sin tredje cigarett ur silveretuiet Max hade skänkt henne, tände den och såg på klockan för femtielfte gången. Nu var han över en timme sen. Var i hela friden var han? Servitören kastade misstänksamma blickar på henne, där hon satt ensam vid ett bord i cocktailbaren. Hon förstod precis vad han tänkte.

Hon rökte klart cigaretten, fimpade den och tittade på klockan igen. Om Max inte hade dykt upp vid midnatt skulle hon åka hem och vänta på honom där. Han visste var hon bodde – han hade hämtat henne på pensionatet vid ett par tillfällen – och hon var säker på att han hade en bra anledning till att han inte hade dykt upp.

Midnatt kom och gick och cocktailbaren tömdes på folk. Hon reste sig långsamt och gick också. När hon kom hem och Max inte stod och väntade utanför blev hon besviken. Hon låste upp, gick in och satte på kaffepannan på den lilla spisen.

”Få inte panik”, intalade hon sig medan hon skedade upp väldigt lite av det dyrbara kaffepulver som Max hade gett henne i en kopp. ”Snart måste han ju dyka upp.”

Greta satt stel på sängkanten, hoppade till för varje tassande fotsteg som passerade huset och försökte med ren viljestyrka förmå dem att stanna och komma uppför trappan. Hon ville inte byta om eller sminka av sig om det skulle ringa på dörren. Till slut, klockan tre, darrande av kyla och oro, lade hon sig på sängen och fick tårar i ögonen när hon betraktade den fuktiga tapeten som krullade sig i hörnen.

Inombords steg paniken: hon hade ingen aning om hur hon skulle kontakta Max. Hans fartyg seglade från Southampton och hon visste att han var tvungen att vara där klockan tio på förmiddagen. Tänk om han inte hörde av sig innan dess? Hon hade inte ens hans adress i Amerika. Han hade lovat att ge henne alla detaljer om hennes avfärd och hur hon skulle fortsätta resan vid middagen.

Gretas drömmar om hennes nya liv bleknade i takt med stjärnorna i gryningen. Nu var hon säker på att Max inte skulle dyka upp. Vid det här laget måste han vara på väg till Southampton, redo att segla ut ur hennes liv för evigt.

På morgonen kom Greta till Windmill alldeles bedövad och utmattad.

”Vad står på, raring? Seglade din soldat iväg mot solnedgången och lämnade stackars lilla dig alldeles ensam?” kutttrade Doris.

”Låt mig vara!” utbrast Greta vasst. ”Och han är faktiskt officer, det vet du.”

”Du behöver inte bli otrevlig, det var bara en fråga.” Doris stirrade på henne, uppenbart förolämpad. ”Tyckte Max om föreställningen i går?” frågade hon.

”Jag ... vad menar du?”

”Din pojkvän satt i publiken i går.” Doris vände sig bort från Greta och koncentrerade sig på sin eyeliner. ”Jag utgick från att det var du som hade bjudit honom”, lade hon demonstrativt till.

Greta svalde, kluven mellan att vilja dölja att hon inte hade vetat att Max var där och att försäkra sig om att det Doris hade sagt var sant.

”Ja, jag ... det är klart att jag hade. Men jag tittar aldrig på publiken. Var satt han någonstans?”

”Åh, till vänster. Jag lade märke till honom, för precis när ridån gick upp framför oss *jolies mesdames* reste han sig och gick.” Doris ryckte på axlarna. ”Karlarna kan vara så otroligt knepiga.”

Senare samma kväll låste Greta upp dörren till sitt rum, övertygad om att hon aldrig skulle höra av Max Landers igen.

3

ÅTTA VECKOR SENARE insåg Greta att Max hade lämnat ett arv som betydde att hon troligtvis aldrig skulle glömma deras korta men passionerade affär. Hon var övertygad om att hon var gravid.

Olycklig klev hon in genom sceningången till Windmill. Hon var i uselt skick efter att hela morgonen ha kämpat mot illamåendet, sprungit till toaletten och samtidigt försökt tänka ut vad hon skulle ta sig till. Bortsett från allt annat skulle en växande mage sätta stopp för hennes anställning på Windmill om bara några veckor.

Hon hade inte sovit något alls natten innan, knuten av rädsla i magen hade gjort det omöjligt. Där hon låg och vred och vände på sig hade Greta till och med funderat på att åka hem igen, men innerst inne visste hon att det aldrig skulle vara ett alternativ.

Hon rös till av det oinbjudna minnet och tvingade sig att fokusera på sin nuvarande belägenhet. Hon slog sig ner framför spegeln i omklädningsrummet och kände hur förtvivlan sköljde över henne. Det gick väl an att lämna Windmill för en förmögen amerikansk makes famn, men det hon stod inför nu var i bästa fall en plats på något av de hem som fanns till förfogande för kvinnor i hennes situation. Även om ledningen var vänligt inställd var det otänkbart att bryta mot de moraliska regler som dikterade villkoren för flickorna på Windmill. Och att vara ogift och gravid var den största synden en flicka kunde begå.

Greta visste att hennes liv var förstört. Alla planer på ett framtida äktenskap eller en filmkarriär var över om hon födde barnet. Om inte ... Hon stirrade på sin skräckslagna spegelbild, men insåg att det inte fanns något annat att göra. Hon var tvungen att be Doris om adressen till en abortör. Det måste väl ändå vara det mest rättvisa mot hennes ofödda barn? Hon hade inget att erbjuda: inget hem, inga pengar och ingen far.

Ridån gick ner kvart i elva och flickorna traskade trötta tillbaka till omklädningsrummet.

”Doris”, viskade Greta, ”får jag prata med dig snabbt?”

”Absolut, raring.”

Greta väntade tills de andra flickorna hade gått in i omklädningsrummet innan hon tog till orda. Så lugnt hon kunde bad hon om den adress hon behövde.

Doris plirande ögon granskade henne. ”Åh, jösses. Fick du en avskedspresent av soldaten?”

Greta hängde med huvudet och nickade. Doris suckade och lade en medkännande hand på Gretas arm. Hon kunde vara hård, men under den tuffa ytan slog ett hjärta av guld.

”Det är klart att du ska få adressen, raring. Men det kommer kosta, ska du veta.”

”Hur mycket?”

”Det beror på. Säg att du är vän med mig så kanske han går ner i pris.”

Greta rös till igen. Doris fick det att låta som om hon skulle permanenta håret. ”Är det säkert?” dristade hon sig till att fråga.

”Tja, jag har gjort två och jag står ju här och berättar om det, men jag har hört en del skräckhistorier”, svarade Doris. ”När han är klar ska du gå hem och lägga dig tills det slutar blöda. Gör det inte det får du åka till sjukhuset kvickt som attan. Jag skriver ner adressen till dig. Titta in hos honom i

morgon så ordnar han en tid åt dig. Vill du att jag följer med?”

”Nej, det går bra. Men tack, Doris”, sa Greta.

”Det var så lite. Vi flickor måste ta hand om varandra, eller hur? Och kom ihåg, raring, du är inte den första och du lär inte bli den sista.”

Tidigt nästa morgon tog Greta en buss längs Edgware Road upp till Cricklewood. Hon hittade rätt gata och gick den långsamt fram. Hon stannade framför en grind och blickade upp på ett litet tegelhus. Hon tog ett djupt andetag, öppnade grinden, följde gångstigen och knackade på ytterdörren. Efter ett ögonblick såg hon hur det ryckte i en spetsgardin, sedan hörde hon hur en regel drogs åt sidan.

”Ja?”

En mycket liten man, med en oroväckande likhet med bilderna av Rumpelstiltskin i sagoböckerna från när Greta var liten, gläntade på dörren.

”Hej. Jag ... Doris har skickat mig.”

”Det är bäst att ni kommer in.” Mannen öppnade dörren för att släppa in Greta, och hon steg in i en sjaskig liten hall.

”Var snäll och vänta där inne. Jag ska bara avsluta med en patient”, sa han med en gest mot ett sparsamt inrett vardagsrum. Greta slog sig ner i en fläckig fåtölj, rynkade näsan åt stanken av katt och gammal matta, tog upp ett slitet nummer av *Woman* och bläddrade i den. Hon kom på sig med att studera ett stickmönster till en kofta åt ett spädbarn och slog genast igen tidningen. Hon sjönk ner i fåtöljen, stirrade upp i taket och kände hjärtat bulsa i bröstet.

Några minuter senare hörde hon någon jämra sig lågt från ett rum i närheten. Hon svalde hårt när mannen kom tillbaka in i vardagsrummet och stängde dörren efter sig.

”Jaha, miss, vad kan jag göra för er?”

Det var en dum fråga, det förstod de båda två. Man kunde fortfarande höra jämret, trots den stängda dörren. Vid det här laget var Greta ett nervvrak.

”Doris säger att ni kanske kan lösa mitt ... problem.”

”Kanske det.” Han tittade intensivt på henne, medan hans fingrar rörde sig upp på huvudet och slätade till de få flottiga, bruna testarna som täckte den kala fläcken. ”Hur långt gången är ni?”

”Ungefär åtta veckor, tror jag.”

”Det var bra.” Han nickade.

”Vad kostar det?”

”Tja, i vanliga fall tar jag tre guineas, men eftersom ni är vän med Doris kan jag göra det för två.”

Greta grävde ner naglarna i fåtöljen och nickade.

”Bra. Då så, om ni har möjlighet att dröja er kvar någon halvtimme eller så har jag tid för er med en gång. Ingen tid att förlora, eller hur?” sa han likgiltigt.

”Kommer jag kunna gå till arbetet i morgon?”

”Det beror på. En del flickor blöder en hel del, andra knappt alls.”

Det knackade på dörren och en butter kvinna stack in huvudet. Hon ignorerade Greta och vinkade till sig mannen med fingret.

”Ursäkta, jag måste gå och se till min patient.” Han reste sig och lämnade hastigt rummet.

Greta lade huvudet i händerna. *En del flickor blöder en hel del, andra knappt alls ...*

Hon reste sig, snubblade ut ur det dystra rummet och sprang fram till ytterdörren. Hon drog den rostiga regeln åt sidan, vred på låset och öppnade.

”Miss, miss! Vart ska n...”

Greta drämde igen dörren bakom sig och flydde längs gatan, med blicken suddig av tårar.

Efter föreställningen samma kväll smög Doris fram till henne.

”Var du hos honom?”

Greta nickade.

”När ska du ... du vet?”

”Jag ... någon gång nästa vecka.”

Doris klappade henne på axeln. ”Det kommer gå bra, raring, det lovar jag.”

Greta satt håglös tills de andra flickorna hade lämnat omklädningsrummet. När rummet väl var tomt lade hon huvudet på bordet och grät. Den dolda kvinnans kvidanden hade jagat henne ända sedan hon lämnade det eländiga huset. Och trots att hon visste att hon dömde sig själv till en fruktansvärt osäker tillvaro var hon säker på att hon inte kunde genomföra en abort.

Greta hörde inte den mjuka knackningen på dörren till omklädningsrummet och hoppade till när en hand landade på hennes axel.

”Hallå där! Ta det lugnt, det är bara jag, Taffy. Jag menade inte att skrämmas. Jag skulle bara se om ni hade gått allihop. Vad är det, Greta?”

Hon tittade upp på Taffys vänliga blick som medkännande mötte hennes i spegeln, och såg sig om efter något att torka sin rinnande näsa med. Hon blev rörd av hans omsorg, särskilt med tanke på att hon knappt hade sett åt hans håll sedan hon träffade Max. En skinande ren, rutig näsduk räcktes fram.

”Varsågod. Vill du att jag går?” Han dröjde sig kvar bakom henne.

”Ja ... nej ... åh, Taffy ...”, snyftade hon olyckligt. ”Jag har ställt till det för mig så!”

”Vill du berätta? Då kommer du må bättre, vad det än är.”

Greta vände sig mot honom och skakade på huvudet. ”Jag förtjänar ingen medkänsla”, gnydde hon.

”Nu är du bara fånig. Kom hit så får jag ge dig en kram.” Han lade sina starka armar om Greta och höll om henne tills snyftningarna knappt var mer än hickningar. Sedan började han torka bort sminket som lagt sig i strimmor på hennes kinder. ”Vi är visst alldeles ifrån oss? Som min gamla barnflicka brukade säga: inget är någonsin så farligt som det verkar.”

Greta backade undan från honom, plötsligt illa till mods. ”Jag ber om ursäkt för det här, Taffy. Nu är det bra, jag lovar.”

Han såg på henne, inte särskilt övertygad. ”Har du ätit? Du skulle kunna ösa ur dig dina bedrövelser över ett ordentligt mål mat. Jag tycker alltid att det hjälper mot hjärtesorger, vilket jag antar att dina problem gäller.”

”Prova lite längre ner”, mumlade Greta, och ångrade sig omedelbart.

Han gjorde sitt bästa för att dölja sina äkta känslor. ”Jag förstår. Och den där jänkaren har bara stuckit, eller?”

”Ja, men ...” Hon såg häpet på honom. ”Hur kände du till honom?”

”Greta, du arbetar på en teater. Alla, från dörrvakten till direktören, vet allt om alla. En nunna som har svurit tysthetslöfte skulle inte kunna hålla något hemligt på det här stället.”

”Jag är ledsen att jag inte har berättat om honom. Jag borde ha gjort det, men ...”

”Det som har hänt har hänt. Nu ska jag vänta utanför medan du byter om och sedan ska jag bjuda dig på middag.”

”Men Taffy, jag ...”

”Ja?”

Greta log svagt mot honom. ”Tack för att du är så snäll.”

”Vad har man annars vänner till?”

Han tog med henne till deras vanliga kafé på andra sidan gatan från teatern. Greta insåg att hon var utsvulten och slukade sin paj medan hon berättade om sin svåra situation.

”Så jag fick adressen av Doris och gick dit i morse. Men Taffy, du har ingen aning om hur det var. Den där mannen ... han var smutsig under naglarna. Jag kan inte ... Jag kan inte ...”

”Jag förstår”, sa han lugnande. ”Och din amerikan vet inte om att du är gravid?”

”Nej. Han gav sig av morgonen efter att han hade varit på Windmill och sett mig helnäck. Jag har ingen adress till honom i Amerika, och även om jag hade haft det lär han ju knappast vilja ta tillbaka mig efter att ha sett mig på scen. Han kommer från en väldigt traditionell familj.”

”Vet du på ett ungefär var i Staterna han bor?”

”Ja, i en stad som heter Charleston. Den ligger tydligen någonstans i Södern. Åh, Taffy, jag som verkligen såg fram emot att få se all glamour i New York.”

”Greta, om Max bor där du säger tvivlar jag på att du någonsin skulle ha fått se New York. Det ligger drygt hundra mil från Charleston, nästan lika långt som London ligger från Italien. Amerika är ett jättestort land.”

”Jag vet, men alla amerikaner jag har träffat verkar så framstegsvänliga och inte alls lika stela som vi engelsmän. Jag tror att det skulle ha passat mig.”

Han såg på henne med motstridiga känslor, hennes naivitet både irriterade honom och väckte hans sympati. ”Tja, det kanske muntrar upp dig, kära du, att staden du var på väg att flytta till ligger mitt i det så kallade bibelbältet. Invånarna följer den heliga skriften så strängt att till och med våra mest gudfruktiga engelska själar känns avslappnade.”

”Max nämnde faktiskt att han var baptist”, grubblade Greta.

”Där ser du. Jag förstår att det är en klen tröst, Greta, men

Charleston skiljer sig ungefär lika mycket från New York som mitt barndomshem i vildmarken vid de walesiska bergen skiljer sig från London. Du skulle ha varit som en fisk på torra land, särskilt efter det liv du har levt här. Jag tror att du hade tur som kom undan.”

”Kanske det.” Greta förstod att han försökte trösta henne, men alla visste att Amerika var den Nya världen, möjligheternas land, vilken del man än bodde i. ”Men om du menar att de har så strikta moraliska principer, varför ville då Max ... tja, du vet ...” Greta rodnade.

”Han kanske tyckte att han kunde tänja på gränserna om ni ändå skulle gifta er”, föreslog han tamt.

”Jag trodde verkligen att Max älskade mig. Hade han inte friat skulle jag aldrig någonsin ha ...”

Greta blev generad och hennes röst kom av sig av skam. Han sträckte sig efter hennes hand och kramade den. ”Det vet jag att du inte skulle”, sa han försiktigt.

”Jag är faktiskt inte som Doris. Max ... han var min första.” Greta fick tårar i ögonen igen. ”Varför blir det alltid så fel i mitt liv?”

”Blir det, Greta? Vill du prata om det?”

”Nej”, svarade hon snabbt. ”Jag är bara självömmande och tycker synd om mig själv för att jag har gjort ett så förfärligt misstag.”

Taffy såg Greta tvinga fram ett leende och undrade vad som hade fört henne – en flicka som uppenbarligen var utbildad, vars accent avslöjade att hon var av fin familj – till Windmill. Greta var på en helt annan nivå än de andra flickorna, vilket var det som hade dragit honom till henne från första början. Men det här var uppenbarligen inte rätt tillfälle att fråga, så han bytte ämne.

”Vill du ha barnet, Greta?”

”Ärligt talat vet jag inte, Taffy. Jag är förvirrad och rädd.

Och jag skäms. Jag trodde verkligen att Max älskade mig. Varför gick jag med på ...?” Rösten tonade ut. ”När jag var i det där förfärliga huset och väntade på mannen som Doris hade tipsat om flydde jag inte bara för att jag var rädd för ingreppet. Jag tänkte hela tiden på den här lilla saken inuti mig. Sedan, på vägen hem, gick jag förbi två eller tre mödrar som körde sina bebisar i barnvagn. Och det fick mig att inse att hur pytteliten den än är så är den ju vid liv.”

”Ja, Greta, det är den.”

”Kan jag verkligen begå mord för ett misstag jag har gjort? Förneka barnet dess rätt till liv? Jag är inte religiös, men jag skulle nog aldrig kunna förlåta mig själv om jag dödade det. Å andra sidan, vad finns det för framtid för någon av oss om jag sätter det till världen? Ingen man skulle någonsin se åt mitt håll igen. En Windmillflicka på smällen vid arton års ålder? Det ser knappast särskilt bra ut.”

”Tja, jag föreslår att du sover på saken. Det viktigaste är att du inte är ensam. Och ...” Han satte ord på tanken som långsamt hade tagit form medan han lyssnade på hennes bekymmer. ”Kanske skulle jag kunna ordna något, ge dig tak över huvudet om du bestämmer dig för att fortsätta graviditeten. Den där mannen som Doris tipsade om låter verkligen inte bra, eller hur? Du kanske skulle ta livet av er båda två, och det vill vi ju verkligen inte?”

”Nej, men jag är fortfarande inte övertygad om att jag har något val.”

”Tro mig, Greta, man har alltid ett val. Kanske gå och prata med mr Van Damm? Jag är säker på att han har behövt hantera sådant här förut.”

”Nej! Det skulle jag aldrig klara! Jag vet att han är snäll, men mr Van Damm vill ha sina flickor renare än snö. Windmills image är hemskt viktig för honom. Jag skulle köras på porten i morgon.”

”Ta det lugnt, det var bara en tanke”, svarade han och reste sig för att betala notan. ”Nu ska jag sätta dig i en taxi. Åk hem och vila dig. Du ser utmattad ut, Greta.”

”Nej, Taffy, jag kan ta bussen.”

”Jag insisterar.”

Han vinkade till sig en taxi utanför kaféet, tryckte några mynt i hennes lilla hand och satte ett finger mot hennes läppar när hon började protestera igen. ”Snälla, annars oroar jag mig bara för dig. Dröm sött, Greta, och oroa dig inte, nu är jag här.”

”Tack ännu en gång för att du är så snäll, Taffy.”

Medan David vinkade efter taxin frågade han sig varför han försökte hjälpa Greta, men svaret var enkelt. Det spelade ingen roll vad hon hade gjort. Från första stund han såg henne hade han vetat att han älskade henne.